

**Osvaldo
Ramous**
(1905—1981)

ARABESKA Nežna arabeska iz vej
na sinjini zraka. Meglijo se
vse oddaljene stvari v žarkih
sonca, ki umira. Kakor pajčolan
najprosojnejših oblakov je videti nebo,
jasno, kot da liže suhe veje
tega drevesa; in let lastovk
v daljavi je kot lahna pajčevina.

**V TEM MALEM
ZALIVU** V tem malem zalivu,
kjer počiva morje, do utrujenosti mirno
ob obali, kjer travne bilke
so prepojene s slano vlago, grič
vrača odmeve daljnega bobnenja.

Ista sinjina. In kamen, ki odgovarja
peni, in kleč,
na njej galebja gnezda.

Let ptic je miren, len
padec vode. Martinček
šviga med živimi mejami. Metulj
se ne prestraši neizmernega morjá.

Negibna misel. Igra
videzov. Čas
je razprostrl svojo negotovo zmedenost
nad tem zalivom.

Zdaj spomin je živ

in v sleherni podobi dozoreva.

Tanek je tok bivanja. Piš
zraka razpusti in utopi
minula leta.

Spet dvignem roko

iz spanca, ki me grabi, in gledam let
galeba, ki z zamahom perutnic
mi je odvzel in vrnil smisel sinjega neba.

**TUKAJ,
KAKOR VSEPOVSOD**

Tukaj, kakor vsepovsod,
so kamni in je zemlja,
je trava in nebo z oblaki
in so ljudje.
Voda si ne da miru
in za nočjo se dan podi.

Tukaj tudi zrak ječi,
trga in boža
kakor vsepovsod,
in ljudje, ki ga vdihujejo,
govorijo, psujejo in pojejo
z dihom vetra.
Zemlja za ljudi ne ve
in ljudje ne vejo zase.

Se mrtvi tu mrmrajo
odmev različnih govoric
in kakor vsepovsod
živi otroci mrtvih
mažejo drug drugega z besedami.